

■ Ἀπὸ τὸ Ὅρθοδοξο Ἀγιολόγιο τῶν Βρετανικῶν Νήσων

Ὁ Ἅγιος Ἴϊνταν τοῦ Λιντισφὰρν τῆς Βρετανίας*

Μνήμη: 31η Αὐγούστου

Παντελεήμονος Χατζηγιάννου

Εἰσαγωγή

ΚΑΝΕΙ ἐντύπωση σὲ πολλοὺς ὁ λόγος τοῦ Μοναχοῦ Ἀγαπίου Λάνδου στὸ βιβλίο του «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία», ὅτι:

«Εἰς τὰς ἀρχάς, ὅπου ἐδέχθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἡ Βρετανία, ἦσαν εἰς αὐτὴν περίσσια εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι».

Ἐπάρχουν ἀναφορὲς πῶς ὁ Χριστιανισμὸς κηρύχθηκε στὴν Βρετανία τὸν 1ο αἰῶνα, ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωσήφ τὸν Ἀριμαθαίας καὶ τὸν ἅγιο Ἀριστόβουλο μὲ τὴν συνοδεία τοῦ Οὐαλλοῦ Μπρὰν τοῦ Εὐλογημένου, ὁ ὁποῖος διδάχθηκε τὴν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, μὲ τὸν ὁποῖο ἦσαν μαζὶ στὴ φυλακὴ τῆς Ρώμης.

Οἱ Βρετανοὶ διατήρησαν τὴν πίστη ἀνόθευτη μέχρι τὸ 1066, ὅταν οἱ Νορμανδοί, ὑπὸ τὸν Γουλιέλμο τὸν Κατακτητὴ, εἰσέβαλαν στὴν Βρετανία καὶ ἐπέβαλαν στὸν λαὸ κάθε μέρος πὺ κατακτοῦσαν τὰ Ρωμαιοκαθολικὰ δόγματα.

Κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία, λοιπόν, ὑπῆρξαν πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ἀκο-

λούθησαν τὸ Εὐαγγέλιο πιστά, ζοῦσαν μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι ἀναγνωρισμένοι ἀπὸ αὐτὴ ὡς Ἅγιοι.

Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ ἅγιος Ἔϊνταν τοῦ Λίντισφαρν, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ εἶναι ὑπόδειγμα αὐθεντικοῦ χριστιανικοῦ καὶ ἱεραποστολικοῦ βίου.

Ὁ ἅγιος Ἔϊνταν

Ο ΑΓΙΟΣ Ἔϊνταν¹ (Aidan, 31 Αὐγούστου) ἦταν ὁ πρῶτος ἐπίσκοπος καὶ ἡγούμενος στὸ Λίντισφαρν (Lindisfarne).

Τὸ Λίντισφαρν εἶναι ἓνα μικρὸ νησί στὴν ἀκτὴ τῆς βόρειας Ἀγγλίας μεταξὺ τῶν σημερινῶν Μπέρουϊκ-ον-Τγουϊντ (Berwick-on-Tweed) καὶ Μπαμπούργ (Bamburgh).

Ὁ Ἅγιος γεννήθηκε στὰ τέλη τοῦ 6ου αἰῶνα μ.Χ. στὴν Ἰρλανδία. Ἔγινε Μοναχὸς στὸ νησί Ἀϊόνα (Iona), ὅπου ὁ ἅγιος Κολούμβα² (St. Columba of Iona, 9 Ἰουνίου) εἶχε ἰδρύσει τὸ μοναστήρι του νωρίτερα.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἅγιος Ὄσβαλτ (Oswald, 5 Αὐγούστου) τῆς Νορθαμβρίας (Northumbria) ζήτησε νὰ τοῦ στείλουν ἓναν ἐπίσκοπο γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐκχριστιανίσει τοὺς παγανιστὲς ὑπηκόους του, ὁ ἅγιος Ἔϊνταν χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος καὶ πῆγε στὴ Νορθαμβρία τὸ ἔτος 635 μ.Χ. Ἡ ἔδρα του ἦταν τὸ Λίντισφαρν, ὅπου ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο πρῶτα. Ἰδρυσε πολλὲς Ἐνορίες καὶ ἓνα Μοναστήρι στὸ Μέλροουζ (Melrose), κοντὰ στὸ Λίντισφαρν. Μεταξὺ τῶν πολλῶν πνευματικῶν καρπῶν του ἦταν καὶ ἡ Ἁγία Ἴλδα τοῦ Γουίτμπυ³ (St. Hilda of Whitby, 17 Νοεμβρίου) καὶ ὁ Ἅγιος Κυθβέρτος⁴ (St. Cuthbert, 20 Μαρτίου).

Ὁ ὅσιος Βέτης/Βέδης⁵ (St. Bede, 27 Μαΐου) περιγράφει τὸν ἅγιο Ἔϊνταν ὡς ἓνα ἄξιο πνευματικὸ ὁδηγὸ καὶ δάσκαλο, μὲ φλογερὴ ἀγάπη καὶ καλοσύνη, συνοδευόμενη μὲ ταπείνωση, ζῆλο καὶ εὐγένεια.

Στὸν βίο τοῦ ἁγίου Ἔϊνταν διακρίνομε μία αὐθεντικὴ χριστιανικὴ πνευματικότητα, δηλαδὴ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ συνοδευόμενη μὲ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, ἰδιαίτερος μάλιστα πρὸς τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους.

Ἡ ἱεραποστολικὴ ομάδα τοῦ ἁγίου Ἔϊνταν στὴν Νορθαμβρία ἦ-

ταν αὐτὴ ποὺ ὀδήγησε τοὺς Ἀγγλοσάξονες στὸ Χριστιανισμό. Στὸ Λίντισφαρν σήμερα ὑπάρχει ἓνα ἄγαλμα τοῦ ἀγίου Ἔϊνταν, ὁ ὁποῖος κρατᾶει ἓνα λυχνάρι, ποὺ συμβολίζει τὴν πίστη, τὴν ὁποία δίδαξε σὲ αὐτὸ τὸ μέρος τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ χειροτονία

ΟΤΑΝ ὁ βασιλιὰς Ὁσβαλντ ἀνέβηκε στὸν θρόνο, ἦταν ἀποφασισμένος ὅτι ὅλος ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ἦταν κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία του, ἔπρεπε νὰ λάβει τὴν χάρη τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ὁσβαλντ καὶ οἱ ἄντρες του εἶχαν ἤδη γίνει χριστιανοί, ἀφοῦ, ὅταν ἦταν ἐξόριστοι στὴν Ἴρλανδία, εἶχαν βαπτισθεῖ ἀπὸ Ἴρλανδοὺς ἱεραποστόλους. Ὄταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν ἐξορία ζήτησε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Ἴρλανδοὺς Γέροντες νὰ στείλουν ἓναν ἐπίσκοπο γιὰ νὰ διδάξει τὰ προτερήματα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν ἀγγλικὸ λαό του στὴν ἀληθινὴ πίστη. Ἡ ἐπιθυμία του ἐκπληρώθηκε ἀμέσως. Οἱ Γέροντες ἔστειλαν τὸν ἐπίσκοπο Ἔϊνταν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξαιρετικὴ καλοσύνη, εὐλάβεια, ἐγκράτεια καὶ ἦταν πλήρως ἀφιερωμένος στὸ Θεό.

Ὄταν ὁ Ἐπίσκοπος ἔφθασε, ὁ βασιλιὰς τοῦ ἔδωσε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του, τὸ νησί τοῦ Λίντισφαρν γιὰ ἐπισκοπικὴ του ἔδρα. Αὐτὸ τὸ μέρος, ἐπειδὴ ἡ παλῖρροια ἀνεβοκατεβαίνει δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, περικυκλώνεται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας καὶ εἶναι σὰν νησί, καί, ὅταν ἡ ἀκτὴ εἶναι ξερὴ, δυὸ φορές τὴν ἡμέρα πάλι ἐνώνεται μὲ τὴν στεριά.

Ὁ βασιλιὰς ταπεινὰ καὶ μὲ εὐχαρίστηση ἄκουγε τὴ συμβουλὴ τοῦ Ἐπισκόπου γιὰ ὅλα τὰ θέματα, καὶ εὐσυνείδητα προσπαθοῦσε νὰ θεμελιώσουν καὶ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ στὸ βασιλείο του.

Πράγματι, ἦταν ὁμορφο νὰ βλέπει κανεὶς τὸν βασιλιὰ νὰ εἶναι ὁ διερμηνεὺς τῶν οὐρανίων λόγων πρὸς τὸν λαό του, ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος Ἔϊνταν κήρυττε τὸ Εὐαγγέλιο. Κι αὐτὸ ἐπειδὴ ὁ ἅγιος Ἔϊνταν δὲν γνῶριζε τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα καλὰ, ἐνῶ ὁ βασιλιὰς εἶχε μάθει τέλεια τὴν ἱρλανδικὴ γλῶσσα, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακρᾶς ἐξορίας του ἐκεῖ.

Ἡ ἀρετὴ τῆς διακρίσεως

ΟΤΑΝ ὁ βασιλιὰς Ὁσβαλντ ζήτησε νὰ τοῦ στείλουν κάποιον ἐπίσκοπο, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν λαό του, πρῶτα τοῦ ἔστειλαν κάποιον ἄλλον μὲ αὐστηρότερο πνεῦμα. Αὐτὸς κήρυξε στὸν ἀγγλικὸ λαό, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία. Ὅταν ἀντιλήφθηκε ὅτι δὲν ἔχουν τὴν διάθεση νὰ τὸν ἀκούσουν, ἐπέστρεψε στὴ χώρα του.

Σὲ μιὰ σύναξη εἶπε στοὺς Γέροντές του ὅτι δὲν εἶχε καμμιά πρόοδο μὲ τὸ νὰ διδάσκει στοὺς ἀνθρώπους ὅπου τὸν εἶχαν στείλει, ἐξ αἰτίας τῆς ἀνυπακοῆς, τῆς ξεροκεφαλιᾶς καὶ τῆς βαρβαρότητάς τους.

Ὅμως, οἱ Γέροντες ἀγωνιοῦσαν νὰ δώσουν τὴ βοήθεια ποὺ ὁ λαὸς ἐκεῖνος εἶχε ζητήσει. Εἶχαν μεγάλη λύπη γιὰ τὸ ὅτι ὁ δάσκαλος ποὺ ἔστειλαν δὲν ἔγινε δεκτός. Συζήτησαν γιὰ πολλὰς ὥρες, καὶ ξαφνικὰ ὁ ἅγιος Ἔϊνταν εἶπε πρὸς τὸν ἐπίσκοπο ἐκεῖνον:

«Ἀδελφέ, χωρὶς λόγο ἦσουν αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἀδιάφορους ἀκροατές σου. Δὲν τοὺς πρόσφερες πρῶτα τὸ λόγο τῆς ἀπλῆς διδασκαλίας, ὅπως καὶ ὁ Ἀπόστολος προτείνει (Α΄ Κορ. γ΄ 2), ὥστε ἔτσι μὲ ἀργὸ ρυθμὸ καὶ σταδιακά, καθὼς θὰ δυναμώνουν μὲ τὴν τροφὴ τῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνουν ἱκανοὶ νὰ δεχθοῦν τὴ βαθύτερη διδασκαλία καὶ νὰ ἐκπληρώσουν τὴν ἀνώτερη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ».

Τότε ὅλα τὰ βλέμματα στράφηκαν πρὸς αὐτόν, καὶ ὅσοι ἦταν παρόντες συλλογίσθηκαν μὲ μεγάλη προσοχὴ αὐτὰ ποὺ εἶπε. Μετά, ὅλοι συμφώνησαν ὅτι ὁ ἅγιος Ἔϊνταν ἦταν ἄξιος νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε νὰ διδάξῃ ἐκείνους τοὺς ἄπιστους, ἐφ' ὅσον εἶχε ἀποδείξει τὸν ἑαυτό του ὡς προικισμένο μὲ τὴν χάρι τῆς διακρίσεως, τὴν μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Καθὼς περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ ἐξαιρετικὴ του προσωπικότητα ἀνέπτυξε πολλὰς ἀρετές, ἀλλ' αὐτὲς ποὺ κυρίως τὸν χαρακτήριζαν ἦταν ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ διάκριση, ἀρετὲς τὶς ὁποῖες καὶ οἱ Γέροντες εἶχαν πρῶτα παρατηρήσει σὲ αὐτόν.

Διδασκαλία μέσω τοῦ παραδείγματος

Ο ΑΓΙΟΣ Ἔϊνταν δίδαξε στὸν ἀγγλικὸ λαὸ πολλὰ ὠφέλιμα πράγ-

ματα γιὰ τὸν τρόπο ζωῆς τους. Πάνω ἀπὸ ὅλα τοὺς ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ αὐτοελέγχου. Τὸ σπουδαιότερο ἦταν ὅτι δὲν τοὺς δίδασκε ἄλλο τρόπο ζωῆς ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ὁ ἴδιος ζοῦσε μὲ τοὺς ἀδελφούς του.

Ὁ ἅγιος Ἰβάνταν ποτὲ δὲν ἔψαξε, ἀλλὰ καὶ οὔτε νοιαζόταν γιὰ ἐπίγειους θησαυρούς. Ἀντίθετα, χαιρόταν νὰ δίνει σὲ ὅποιονδήποτε φτωχὸ ἄνθρωπο τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει ἀπὸ βασιλιάδες καὶ πλούσιους τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

Συνήθιζε νὰ ταξιδεύει ὅπουδήποτε, σὲ πόλεις καὶ σὲ χωριὰ μὲ τὰ πόδια, καὶ ὄχι πάνω σὲ ἄλογο, ἐκτὸς ἂν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ κάνει κάτι τέτοιο ἐξ αἰτίας κάποιας ἐπείγουσας ἀνάγκης. Πήγαινε μὲ τὰ πόδια, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε ἀνθρώπους φτωχοὺς ἢ πλουσίους, νὰ μπορεῖ νὰ τοὺς πλησιάσει κατ' εὐθείαν, χωρὶς νὰ χρειαστεῖ νὰ σταματήσει καὶ νὰ κατέβει ἀπὸ τὸ ἄλογο. Ἄν αὐτοὶ ἦταν ἤδη πιστοί, τότε τοὺς δυνάμωνε στὴν πίστη, ἐνθαρρύνοντάς τους μὲ λόγια καὶ ἔργα νὰ ἐξασκοῦν τὴν ἐλεημοσύνη καὶ τὴν ἀγαθοεργία.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἁγίου Ἰβάνταν, σὲ σύγκριση μὲ τὴ σημερινή μας ἀκηδία, βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀντίθεση. Ὅσοι τὸν συνόδευσαν, εἴτε κληρικοὶ εἴτε λαϊκοί, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀπασχολημένοι μὲ προσευχὴ καὶ κάποια μορφή μελέτης. Δηλαδή, ἔπρεπε νὰ ἀπασχολοῦνται μὲ τὴν Ἁγία Γραφή ἢ μὲ τὸ νὰ μαθαίνουν τοὺς Ψαλμούς.

Ἄν ποτὲ συνέβαινε, ποὺ σπάνια γινόταν, νὰ εἶναι καλεσμένος ὁ ἅγιος Ἰβάνταν σὲ συμπόσιο μὲ τὸν βασιλιά, πήγαινε μαζί μὲ ἓνα ἢ δύο ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς του. Ἀφοῦ ἔτρωγε λίγο φαγητό, ἔφευγε βιαστικὰ εἴτε γιὰ νὰ μελετήσῃ ἢ γιὰ νὰ προσευχηθεῖ.

Οὔτε ὁ σεβασμός, ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ φόβος τὸν σταματοῦσαν νὰ παραμείνει σιωπηλὸς μπροστὰ στὶς ἀμαρτίες τῶν πλουσίων, τοὺς ὁποίους διόρθωνε μὲ μία αὐστηρὴ παρατήρηση.

Ποτὲ δὲν ἔδωσε λεφτὰ στοὺς ἰσχυροὺς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μόνο τροφή, ὅταν τοὺς φιλοξενοῦσε. Μοίραζε τὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα λάμβανε ἀπὸ πλούσιους σὲ φτωχοὺς, γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιοῦσαν, ὅπως εἴπαμε, ἢ τὰ ἔδινε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση αὐτῶν ποὺ εἶχαν ἄδικα πουληθεῖ ὡς σκλάβοι.

Ἡ ἀρετὴ τῆς εὐσπλαγχνίας

ΚΑΤΑ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκοπικῆς του θητείας ἕνας Μερκιανὸς (Mercian) ἐχθρικὸς στρατὸς, ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Πένδα (Penda), ἀπάνθρωπα λεηλατοῦσε ὁλόκληρο τὸ βασίλειο τῆς Νορθαμβρίας.

Ἄφου ὁ Πένδα ἔφθασε στὴ βασιλικὴ πόλη, ἡ ὁποία εἶχε τὸ ὄνομα μιᾶς πρώην βασίλισσας, τῆς Μπέμπ (Bebe [Bamburgh]), καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν κατακτῆσει μὲ ἐπίθεση ἢ μὲ πολιορκία, προσπάθησε νὰ τὴν πυρπολήσει. Κατεδάφισε ὅλη τὴν ὀχύρωση στὴν περιοχὴ τῆς πόλεως καὶ ἔφερε μαζί του πολλὰ δοκάρια, καθρόνια σκεπῶν, τοίχους κατασκευασμένους μὲ κλαδιὰ καὶ ἀχυρένιες στέγες. Τὰ μάζεψε ὅλα αὐτὰ σὲ ἕνα τεράστιο ὕψος γύρω ἀπὸ αὐτὴ τὴν μεριὰ τῆς πόλεως, τὴν ὁποίαν κοίταζε.

Τότε ὁ ἐπίσκοπος Ἔϊνταν ἔμενε στὸ νησι Φάρν⁶, λιγότερο ἀπὸ δυὸ μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη. Συχνὰ ἀποσυρόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ προσευχηθεῖ μόνος καὶ μὲ ἡσυχία. Ὄταν ὁ ἅγιος Ἔϊνταν εἶδε τὶς φλόγες καὶ τὸν καπνὸ, ποὺ ἐρχόταν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνέμων πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως, σήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ, καὶ εἶπε μὲ δάκρυα:

«ὦ Κύριε, δὲς πόσο κακὸ κάνει ὁ Πένδα!».

Μόλις εἶπε αὐτὲς τὶς λέξεις, οἱ ἄνεμοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ οἱ φλόγες στράφηκαν πρὸς τοὺς ἐμπρηστές. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ πληγωθοῦν, ἐνῶ ὅλοι τους εἶχαν τρομοκρατηθεῖ τόσο πολὺ, ποὺ σταμάτησαν νὰ κάνουν ἄλλες προσπάθειες νὰ κατακτῆσουν τὴν πόλη, ἀντιλαμβανόμενοι ὅτι αὐτὴ ἦταν κάτω ἀπὸ θεία προστασία.

Ἡ κοίμησις

ΗΛΘΕ ἡ στιγμή, ποὺ ὁ ἅγιος Ἔϊνταν ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσει γιὰ τοὺς οὐρανοὺς.

Αὐτὸς ζοῦσε μέσα στὴν περιοχὴ κάποιας βασιλικῆς κατοικίας, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη, ὅταν τὸν κατέλαβε ἡ ἀσθένεια. Ἐκεῖ εἶχε μία ἐκκλησία καὶ ἕνα κελλί, ὅπου πολὺ συχνὰ ἔμενε καθὼς ταξίδευε σὲ γειτονικὲς περιοχὲς γιὰ νὰ κηρύξει.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀρρώστιας του, οἱ ἀκόλουθοί του ἔστησαν μία σκηνή, ἐνσωματωμένη στὸν τοῖχο τῆς ἐκκλησίας, ποὺ κοίταζε πρὸς τὴ δύση. Ὁ ἅγιος Ἔϊνταν ἀνέπνευσε γιὰ τελευταία φορὰ,

καθώς εἶχε γείρει πρὸς τὸ ἀντιτείχισμα, ποῦ στηρίζε τὴν ἐκκλησία ἐξωτερικά.

Κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ στὶς 31 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 651 μ.Χ., κατὰ τὸν 17ο χρόνο τῆς ἐπισκοπικῆς του θητείας.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ τὸ σῶμα του μεταφέρθηκε στὸ νησί τοῦ Λίντισφαρν καὶ θάφτηκε στὸ νεκροταφεῖο τῆς Ἀδελφότητος. Ἀργότερα, ὅταν μία μεγαλύτερη ἐκκλησία χτίσθηκε καὶ ἀφιερώθηκε στὸν πῶ εὐλογημένο ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους, στὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τὰ Λείψανα τοῦ ἁγίου Ἔϊνταν μεταφέρθηκαν καὶ θάφτηκαν στὴ δεξιὰ μεριὰ τοῦ ἱεροῦ Βήματος, μὲ τὴν τιμὴ ποῦ ἀρμόζει σὲ ἕνα θαυμαστὸ ἐπίσκοπο.

Ἡ μνήμη του ἐορτάζεται στὶς 31 Αὐγούστου.

Τὸ ὄραμα

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ἡμέρα τῆς κοιμήσεως τοῦ ἁγίου Ἔϊνταν, ἕνας ἄλλος δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἅγιος Κυθβέρτος, ὅταν ἦταν ἀκόμα λαϊκός, ἔτυχε νὰ χάσει τὸ κοπάδι, τὸ ὁποῖο εἶχε ὑπ' εὐθύνη του. Ἔτσι μὲ μερικοὺς ἄλλους βοσκούς πῆγαν πρὸς τοὺς λόγγους ψάχνοντας γιὰ τὰ χαμένα πρόβατά τους.

Μία ἀπὸ τὶς νύχτες αὐτές, ποῦ οἱ ἄλλοι εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ, αὐτὸς ἐκτελοῦσε καθήκοντα φρουροῦ. Τότε, καθὼς προσευχόταν, εἶδε ξαφνικὰ μία λάμψη νὰ ξεχωρίζει στὸ σκοτάδι, καὶ χοροὺς οὐρανίων δυνάμεων νὰ κατευθύνονται πρὸς τὴ γῆ, νὰ ἀρπάζουν γρήγορα μία ἐντυπωσιακὰ λαμπρὴ ψυχὴ καὶ νὰ ἐπιστρέφουν στὸν οὐρανό.

Τότε εἶπε ὁ Κυθβέρτος:

«Τὶ κακόμοιροι εἴμαστε, ποῦ παραδοθήκαμε στὸν ὕπνο καὶ στὴν ἀργία, ὥστε νὰ μὴ δοῦμε ποτὲ τὴν δόξα αὐτῶν, ποῦ βλέπουν τὸν Χριστὸ ἀσταμάτητα! Μετὰ ἀπὸ μία τέτοια μικρὴ ἀγρυπνία, τὶ θαυμάσια εἶδα! Ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου ἀνοιξε καὶ μία ὁμάδα Ἀγγέλων ὀδήγησε τὸ πνεῦμα ἐνὸς ἁγίου ἀνθρώπου πρὸς στὸν οὐρανό. Ἐνῶ ἐμεῖς εἴμαστε σὲ βαθύτατο σκοτάδι, αὐτὸς ἔχει τὴν εὐτυχία νὰ κοιτάζει αἰωνίως στὰ μέρη τοῦ Παραδείσου καὶ τοῦ αἰωνίου Βασιλιᾶ. Πρέπει νὰ ἦταν κάποιος ἅγιος κληρικός ἢ κάποιος λαϊκὸς μεγάλης πνευματικότητος, γιὰ νὰ

*εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ τόσο φῶς καὶ νὰ ὀδηγήθηκε
μὲ τόση τιμὴ ἀπὸ συνοδεία Ἀγγέλων».*

Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἔμαθαν πῶς ὁ ἅγιος Ἔϊνταν, ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λίντισφαρν, ἕνας ἄνθρωπος ἀξιοθαύμαστης ἀγιότητος, πέρασε πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, κατὰ τὴν ὥρα τοῦ ὁράματός του.

Τότε καὶ ὁ Κυθβέρτος ἔδωσε τὰ πρόβατα πίσω στοὺς ἰδιοκτῆτες τοὺς καὶ ἀποφάσισε νὰ γίνει Μοναχός.

(*) Περιοδ. «**Ὁρθόδοξη Μαρτυρία**» Κύπρου, ἀριθ. 79/Ἐνοιξη-Καλοκαίρι 2006, σελ. 26-29 καὶ ἀριθ. 80/Φθινόπωρο 2006, σελ. 25-27. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Γιὰ τὴ μετάφραση τῶν ὀνομάτων τῶν Ἀγίων στὴν Ἑλληνικὴ καὶ τὴν εὐρεση τῆς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τοὺς χρησιμοποιήθηκαν τρεῖς πηγές. Αὐτὲς εἶναι:

α,β. (T.O.F.S.J.B.) 2003 καὶ 2004, The Orthodox Fellowship of Saint John the Baptist, Calendar and Lectionary, Oxford.

γ. 2003, Τὸ Μικρὸν Ὁρολόγιον, 4η ἔκδοση (1999), Ἐκδόσεις Παπαδημητρίου, Ἀθήνα.

• Ἡ πρώτη εἶναι δύο Ὁρθόδοξα Ἡμερολόγια (στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα), τὰ ὁποῖα περιέχουν Ἀγίους ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἰδιαίτερος Βρεττανοὺς (Ὁρθόδοξους). Τὸ Μικρὸν Ὁρολόγιον χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴ σωστὴ μετάφραση τοῦ ὀνόματος στὴν Ἑλληνικὴ. Ἐπίσης περιέχει τοὺς περισσότερους Βρεττανοὺς Ἀγίους στὸν Ἀλφαβητικὸ πῖνακα Ἀγίων ἀπὸ ἄλλα Ἑλληνικὰ Ὁρολόγια (σελ. 626-651). Ὅσα ὀνόματα δὲν βρέθηκαν, ὅπως τοῦ ἀγίου Ἔϊνταν, μεταφράστηκαν ὅπως ἀκούγονται.

2. Αὐτὸς ἦταν Ἰρλανδός. Γιὰ κάποιον λόγο ὑποχρεώθηκε νὰ ἀποχωρήσει ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία καὶ πῆγε στὸ νησί Αἶδιον στὴν Βόρεια Σκωτία. Ἐκεῖ ἴδρυσε μοναστικὴ κοινότητα, ἡ ὁποία εἶναι ἀκόμα ἕνα ἀπὸ τὰ κύρια προσκυνητάματα τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν (καὶ αἱρετικῶν).

• Δυστυχῶς, σήμερα τὸ μέρος αὐτὸ ἀνήκει σὲ *οἰκουμενιστές*, οἱ ὁποῖοι δὲν διστάζουν νὰ συμπροσεύχονται καὶ μὲ νεοπαγανιστές. Ὅποιοι γνωρίζουν τὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα καὶ ἐνδιαφέρεται νὰ μάθει γιὰ τὴ ζωὴ του ἄς ἀναζητήσῃ τὸ Adomnan's Life of St. Columba.

3. Μεγάλῃ Ἀγία, ἡ ὁποία ἔζησε στὴν περιοχὴ τῆς Νορθάμπριας. Αὐτὴ ἔδρασε στὸ Γουίτμπυ (B.A. Ἀγγλία). Ἦταν γνωστὴ γιὰ τὴ μεγάλη πνευματικότητά της καὶ τὴ μητρικὴ της στοργὴ καθὼς τὴν ἀποκαλοῦσαν μητέρα. Ἐπίσης, ἦταν ἡγουμένη μοναστικῆς κοινότητος (ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν), στὴν ὁποία φιλοξενήθηκαν αὐτοὶ ποὺ πῆραν μέρος στὴ μεγάλη σύνοδο τοῦ Γουίτμπυ τὸ 664 (περὶ διαφορῶν μεταξὺ Κελτικῆς Ἐκκλησίας καὶ Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας στὴν Ἀγγλία). Γιορτάζει στὶς 17 Νοεμβρίου.

4. Γεννήθηκε τὸ 634, ἀπὸ Ἀγγλοσάξονες γονεῖς κοντὰ στὸν ποταμὸ Τουϊντ (Tweed) τῆς Νότιας Σκωτίας. Ἦταν Μοναχὸς καὶ ἐπίσκοπος τοῦ Μέλρουντ, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἀκολούθησε τὸν ἐρημητικὸ βίον. Αὐτὸς εἶδε τὴν ψυχὴ τοῦ Ἀγίου Ἔϊνταν νὰ ἀνεβαίνει, μὲ συνοδεία Ἀγγέλων, στὸν Παράδεισον. Πέθανε τὸ 687.

5. The Venerable Bede [Βέδας ὁ Αἰδέσιμος]. Δὲν γνωρίζουμε πολλὰ γιὰ αὐτὸν τὸν Ἅγιο. Γεννήθηκε τὸ 673 καὶ εἰσήλθε στὴν μοναστικὴ κοινωνία ὅταν ἦταν ἑπτὰ ἐτῶν. Ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ἔχει γράψει: Ἔχω ζήσει ὅλη τὴν ζωὴ μου στὸ Μοναστήρι ἀφιερώνοντάς την στὴ γραφὴ καὶ στὴν ἀνάγνωση. Ὁ ὁσιος Βέτης εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς μεταξὺ τῶν Πατέρων καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἱστορικούς. Ἐγραψε βίους ἁγίων, ἐρμήνευσε μερικὰ χωρία ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, τὶς Πράξεις, τὶς Καθολικὲς Ἐπιστολὲς καὶ ἐπίσης πολλὰ κεφάλαια τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸ πιὸ γνωστὸ του ἔργο εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ Λαοῦ. Ἐπίσης ἔχει γράψει καὶ ἕνα κείμενο ὅπου περιγράφει τὰ μέρη, στὰ ὁποῖα πῆγε προσκύνημα κάποιος ἠγούμενος στὴν Ἀνατολή. Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη ἦταν ἡ Κωνσταντινούπολη καὶ ἀναφέρει καὶ γιὰ τὴν Ἁγία Σοφία.
6. Αὐτὸ εἶναι ἕνα νησάκι, τὸ ὁποῖο βρίσκεται κοντὰ στὸ Λίντισφαρν καὶ ἐνώνεται μὲ τὸ Λίντισφαρν ὅταν ἡ παλίρροια κατεβαίνει.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- The Orthodox Fellowship of Saint John the Baptist (T.O.F.S.J.B.), «Calendar and Lectionary», Oxford 2003 καὶ 2004.
- «Τὸ Μικρὸν Ὁρολόγιον», ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθήνα 2003.
- Ἀγαπίου (Λάνδου) Μοναχοῦ τοῦ Κρητός, «Ἀμαρτωλῶν Σωτηρία», ἔκδ. Παπαδημητρίου, Ἀθήνα 2000 [1831].
- Ἐγκυκλοπαίδεια «Πάπυρος, Λαροῦς, Μπριττάνικα».
- Σέλλνερ Ἔντγουαρτν, «Σοφία τῶν Κελτῶν Ἁγίων», (Edward Sellner, «Wisdom of the Celtic Saints», Ave Maria Press: Notre Dame, USA 1993).
- Ὀσίου Βέτη, «Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ», (The Venerable Bede, «The Ecclesiastical History of the English People», Oxford University Press: Oxford, England 1994).
- Ὀσίου Βέτη, «Ὁ βίος τοῦ ἁγίου Κάθμπερτ», (The Venerable Bede, «The Life of Saint Cuthbert», The Age of Bede, Penguin Books: St. Ives, England 1998).
- Μπρέβερτον Τρέβις, «Τὸ βιβλίον τῶν Οὐαλλῶν Ἁγίων» (Trevis Breverton, «The Book of Welsh Saints», Glyndwr Publishing, Glamorgan 2000).